

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrivm Miracvlorvm Et Historiarvm Memorabilivm Lib. XII

Caesarius <Heisterbacensis>

Antverpiae, 1605

De graui tentatione Richvvini cellerarij ob literas cuiusdam sanctimonialis,
cap. 94

urn:nbn:de:hbz:466:1-13177

Fortè aliquam ex his, quæ dicturus sum, quia adhuc viuit, sustineat verecundiam. Facto eo nouitio, in tantè diabolus illam stimulauit, vt à proposito reslirer, maritumque iam in fratrem conuersum repeteret. Dum sic nihil proficeret, cum amicis ad monasterium infidiosè veniens, vt sibi cum illo extra septa monasterij loqui liceret petiuit, & obtinuit. Quem milites rapiètes, & vi super equum trahentes, abducere conabantur. Ille verò in quantū ex vna parte leuabatur, in tantum ex altera parte deorsum labebatur. Tandem nihil videntes se proficere, cum matrona reuersi sunt. Tunc illa siluit toto anno illò. Finito anno probationis, exigente necessitate, assumpto secum monacho, venit in domum suam, in qua supradictam reperit matronam. Illa simulans se velle ei loqui secretiùs, in cameram duxit, clauso que post illum ostio, claculo amplecti ac deosculari cœpit. Sperabat enim, quia si illum ad peccandum inducere posset, quòd deserto ordine ad ipsam rediret. Sed filius integritatis Christus, qui innocentè puerū Ioseph liberauit de manibus adulteræ, eripuit & hunc militè suum ab amplexibus illicitis suæ legitimæ: nam de brachiis eius se excutiens, illæsus exiuit, & in igne non arsit. Rediens hic in domū suam, dicere potuit cum Salomone: Inueni amariorem morte mulierem, quæ laqueus venatorum est, & sagina cor eius, vincula sunt manus illius. Cui meritò congruit quòd subjungitur: Qui placet Deo, effugiet illam. **A P O L L O N I V S:** Grandis tentatio hæc. **CÆSARIVS:** Grandior ista fuit quæ sequitur.

Genes. 39

Eccli. 7.

CAPVT XCIV.

IVuenis quidam Coloniensis, Richvvinus nomine, nouitius factus est in domo nostra. Hic cum satis deuotè ac quietè per aliquod tēpus in probatione ageret, ordinemque suum disceret, diabolus paci ac saluti eius inuidens, per quandam sanctimonialem beatæ Cecilie, iam dictæ ciuitatis, tantā guerram in eius corde mouit, tantis libidinū stimulis carnem eius vulnerauit, vt quiescere non posset. Literas reuocationis ipsa dictauit & scripsit, in quibus eum arguit

arguit de conuersione, hortabatur ad reditum, dicens se ipsam, domum, præbendam, vel si quæ haberet, in eius debere esse potestate quoad uiueret, si redire uellet. Has litteras cum misisset per puerum, & ille quaereret nouitium: Henricus, nouitii eiusdem germanus, qui hodie Cellerarius noster est, seruo occurrens, & hoc ipsum etiam, quod postea euenit, formidans, non permisit ut ei loqueretur, præcipiens ut ocyus exiret de curia, qui tamen nouitium in oratorio præstolās, literas porrexit, & abiit; quas ut legit, mox totus incanduit, ac si telum ignitum cordi eius infixum fuisset. Ab illa hora cum tentaretur nimis, ita ut singulis horis ad sæculum redire proponeret, semper tamen pia fratrum oratione atque exhortatione detentus est. Die quadam cum esset solus in probatione, & valde fluctuaret, super terram se pronus prostrauit, pedes super limen cellæ extendit, uoce satis alta clamans & dicens: Diabole, nisi vi pedibus hinc me extrahas, non te sequar. Tandem per Dei gratiam triumphans, factus est monachus. Requisitus à me, si adhuc aliquas de supradictis cogitationibus sentiret reliquias, respondit: Verè frater Cæsari, tentationes quæ tunc temporis sciderunt cor meum, modò uix uerimenta mea attingunt. Postea maior Cellularius apud nos factus, in eodem officio defunctus est. Ecce sic diabolus quandoque per carnis incentiua tentat incipientes, tentat & proficientes.

CAPVT XCV.

Retulit mihi Abbas Hermannus, eo tēpore quo Prior fuerat in Hemmenrode, iuuenem quendam monachum ibidem per carnis incentiua grauiter fuisse tentatum; cui cum idem iuuenis eandē tentationem, qua nimis afficiebatur, cum lacrymis confessus fuisset, cōsolatus est eū Prior, & ait: Quando stimulus carnis te impugnat, sic diabolo uoce satis alta dicere debes: Diabole, confessor meus præcepit tibi, ut cesses me tentare. Postea cū idem tentaretur, & tentatio eadem maximè inardesceret, simpliciter & ualde confidenter, uoce satis clara, sicut fuerat edo-